

אשת חיל

אשת חיל הקצר

אשת חיל שמהותה חסד **מי ימצא** קשה למצוא **ורחוק מפנינים** רחוק מהשגה כפנינים **מכרה ערכה**.

בטח בה נותן לה יד חופשית **לב** מתוך שאוהבים זה את זה **בעלה** של ממונה **ושלל** פרנסה מחוץ למסגרת **לא יחסר** מלתת לאחרים.

גמלתהו מרבה לעשות צרכיו **טוב** להטיב אתו **ולא דע** שלא יוצא מזה רע **כל ימי** מלידה מכינה עצמה **חייה** שעושה בעצם לעצמה .

דרשה החליטה בין **יצמר** חיבור **ופשתים** להפרדה **ותעש** עושה מדעת **בחפץ כפיה** למרות שנראות כעושות מעצמן מרב מהירות .

היתה כאניות ה"אני" של כולם **סוחר** מחשבת ממה כל אחד ירוויח קידום רוחני **ממרחק** **תביא** מקרבת מותרות רוחניים **לחמה** שנהפכים לצורך קיומי .

ותקום בעוד לילה משתוקקת לפעולה גם בגלות **ותתן** [מאהבתה אותם] **טרף** באופן שנראה מזדמן **לביתה** להרגשת בטחון בשם **וחק** בהרגשת קביעות **לנערותיה** שלא חייבת בחינוכן .

זממה תכננה היאך לקחת **שדה** למרות שאין עסקה בחוץ **ותקחהו** נחשב לקיחתו על שמה **מפרי ידיה** עשתה כהכנה מה שביכולתה ולכן **נטעה כרם** נחשבות כל התולדות על שמה .

חגרה בעז התגברה כגבר כשהיה הכרח **מתניה** לזמן ארוך **ותאמץ** חיזקה לזמן קצר **זרועותיה** כח ידיה .

אשת חיל

טעמה כי טוב חוותה הנאה **סחרה** בעצם הפעולה **לא יכבה** לכן גם בקשיים לא נעצרת **כלילה** בגלות **נדה** אור המיוחד לה.

ידיה קצה גבול פעולתה **שילחה** לשם הפעולה עצמה **בכישור** כלי אריגה גם **וכפיה** בתוך התחום **תמכו** ללא מאמץ מיוחד **פלך** כלי אריגה עדין.

כפה בתוך תחומה **פרשה** פתחה **לעני** שבא אליה **וידיה** בקצה תחום פעולתה **שלחה** לשם הפעולה **לאביון** שמתבייש לבא לביתה.

לא תירא לא צריכה לחשוש **לביתה** שמא לא השקיעה כחות בבני ביתה **משלג** גיהנום קר **כי כל ביתה** מאחר והשקיעה הרבה יותר מהמינימום **לבוש שנים** והראיה שלבושים בבגדי משי.

מרבדים עושה לבני ביתה **עשתה לה** והרוויחה לעצמה **שש וארגמן** לבוש כה"ג שעתיד לצאת ממנה **לבושה** נחשב לבוש שלה.

נודע בשערים התפרסם בזכותה **בעלה** כשחיים בשלום **בשבתו עם** בחיבור גמור **זקני ארץ** תלמידי חכמים.

סדין בסיס לבגד **עשתה** תכננה לעצמה **ותמכור** בלית ברירה כי ירדה מנכסיה **וחגור** ארנק כסף **נתנה לכנעני** שהוא מיותר לה.

עז התגברות **והדר** תפארת **לבושה** נראית כמקרינה אותם **ותשחק** תשמח שמחה של שלימות **ליום אחרון** כבר עכשיו.

פיה לדיבור **פתחה** אחרי חשיבה **בחכמה** ממילא **ותורת חסד** להטבה גמורה **על לשונה** בבחירתה.

אשת חיל

צופיה מביטה לאחרית **הליכות** דרכי התקדמות **ביתה** בני ביתה **ולחם** צרכים בסיסיים
עצלות (מראה שמוכנה להתאמץ) **לא תאכל** שאין זה מזין .

קמו אחרי נפילה תמיד **בניה** שחינכה **ויאשרוה** וזה האישור שקמים מנפילה **בעלה** שחיה
עמו בשלום, ובזכותה נודע בשערים **ויהללה** ממילא .

רבות משום שזה נטייה טבעית לאשה **בנות** יהודיות **עשו חיל** כדבר נוסף לא שזה היא
ואת עליה באיכות **על כולנה** ממילא, תמיד מעליהם ככל שהן עולות .

שקר החן ללא אחיזה בפנימיות **והבל היופי** ללא קשר לפנימיות **אשה יראת ה'** כפשוטו
היא תתהלל בחן יופי .

תנו לה שכר **מפרי ידיה** שכל הפירות שלה **ויהללה** מאחר וקיימה המזמור זוכה
שיהללה **בשערים** במקומות החשובים **מעשיה** תוצאות ההשקעה .

אשת חיל

פירוש על אשת חיל בתוספת ביאור בלה"ק

8.....	לה"ק.....
8.....	כללי.....
8.....	בן יהודית.....
8.....	אופן הבנת מלה.....
8.....	השוואה איכותית.....
9.....	מלות שאלה.....
9.....	תחביר.....
9.....	מלה ראשונה.....
9.....	כלל ופרט.....
10.....	הפכים.....
10.....	פעל חוזר ונשנה.....
11.....	פירושי מילים.....
11.....	אושר.....
11.....	אור.....
11.....	אם.....
11.....	אני.....
12.....	אנייה.....
12.....	אשר, ש.....
12.....	אתון.....
13.....	בגד-בגידה.....
14.....	בד.....
14.....	בהמה.....
14.....	בהמות.....
14.....	ביזה.....
14.....	בכור.....
15.....	גמל.....
15.....	דבר.....
16.....	הדר.....
16.....	המיה.....
16.....	זמן.....
16.....	[חטא].....
17.....	חיבוק.....
17.....	חיל.....

אשת חיל

17.....	חן
17.....	חסד
18.....	טרף
18.....	יון
18.....	ישראל
18.....	יופי
19.....	כיעור
19.....	כנען- כניעה
19.....	כסיל
20.....	טבע - לטבוע
20.....	לבוש
20.....	לחימה
20.....	לחם
20.....	לץ
21.....	לשן
22.....	מועד
22.....	מיוחד
22.....	מים
22.....	מכר
23.....	מן
23.....	מצווה
23.....	מקצב
24.....	נוה, נוי
24.....	נעים
24.....	נשיקה
24.....] מיתת נשיקה
25.....	סדין
25.....	סיפור
26.....	ספינה
26.....	עז
26.....	עומר
26.....	עם ואת
27.....	עמל
27.....	ענו
27.....	ענף
28.....	פה

אשת חיל

28.....	פשתים
28.....	צמר
28.....	קצב
29.....	רחמים
29.....	רינה
29.....	שונה
29.....	שועל
30.....	שחוק
30.....	שילח
30.....	שלל
31.....	שרשים
31.....	בל
31.....	גל
32.....	שט
32.....	שרש כפול
32.....	עידוד
32.....	פנינה
33.....	רנן
34.....	פירוש אשת חיל
34.....	אשת חיל
34.....	בטח בה
35.....	גמלתהו
36.....	דרשה
36.....	היתה כאניות
37.....	ותקם בעוד לילה
37.....	זממה שדה
38.....	חגרה בעז
38.....	טעמה כי טוב
39.....	ידיה
39.....	כפה
40.....	לא תירא
41.....	מרבדים
41.....	נודע בשערים
41.....	סדין
42.....	עז
43.....	פיה

אשת חיל

- 43..... צופיה
- 44..... קמו
- 44..... רבות
- 45..... שקר החן
- 46..... תנו לה

אשת חיל

לה"ק

כללי

בן יהודית

ידוע ומפורסם שנלחמו בזמנו נגד בן יהודית וא' הסיבות הייתה סילוף המושגים, טעם נוסף הוא שעיי"כ ניסה למשוך לבתי ספר שלהם, לכן השתדלו לדבר רק אידיש וכד' אבל אמר החזו"א שהמערכה הזו הוכרעה לצערנו לטובתם, אך צריך לקחת את זה בחשבון כאשר רוצים להבין דברי תורה אל נכון לדעת שזו לא אותה שפה. לדוגמא שובב בלשון הקדש הוא חוטא שנאמר שובו בנים שובבים וגו' ואילו בבן יהודית זה ילד חביב ומשעשע. כמו כן הוא שינה שמות עצם כמו אבטיח, מלפפון ועוד.

אופן הבנת מלה

הופעה ראשונה של מלה מראה את משמעותה היסודית, ושאר הופעות זה תוספות או התפתחות, ר' צדוק הכהן מלובלין, הרש"ר הירש.

השוואה איכותית

כשיש השוואה בין גדלים לא שווים כמו בין **רבות בנות לאת עלית**, ברור שההשוואה היא איכותית ולא כמותית.

אשת חיל

מלות שאלה

ע' קונטרס תורה ועבודת השם ועבוד השם וד'.

יסוד כל מילות השאלה הן ד' וד':

מי – מ' = 40, ועוד י' = 50.

מה – מ' = 40, ה' = 5.

מתי – מ' = 40, (ת' = 400) ועוד י' = 50.

למה – ל'...מה.

כמה – כמו מה.

מדוע – מה ידוע.

רואים שאינו מקרי, טעמו הוא משום שיסוד כל השאלות הוא לגלות את האל המסתתר מאחורי הטבע, ד' מייצג דו ממד, אורך ורוחב. ה' מייצג את העומק.

תחביר

מלה ראשונה

בלשון הקדש המלה הראשונה היא עיקר הדגש למשל:

דוד הלך הביתה – הדגש הוא על דוד לאפוקי ראובן.

הלך הביתה דוד – הדגש הוא על הלך ולא רץ.

הביתה הלך דוד – הדגש הוא על הביתה ולא למקום אחר.

כלל ופרט

יש מילים שמשמשות גם ככלל וגם כפרט:

חכם בכלל וחכם ביחס לנבון וכד'.

שמחה בכלל ושמחה ביחס לגילה, רינה וכד'.

אשת חיל

נפש בכלל ונפש ביחס לרוח ונשמה.
כבוד בכלל האמיתי, וכבוד ביחס לאחרים שמנסה להראות.

הפכים

דעת ההפכים אחת היא, היינו בלסקול ולסקל, להשריש ולשרש כלומר בעוה"ז אין האור
נובע אלא מתוך החושך וכד' אין עומדים על דבר אא"כ אם עומדים על הופכו, רש"ר הירש.

פעל חוזר ונשנה

כגון עזב תעזוב, נתן תתן, פתח תפתח – אומרים חז"ל אפילו אלף פעמים, מהיכן למדו
זאת, אולי מיעוט רבים שניים ?
אלא שאם מדגישה התורה פעמיים לתת, פירושו של דבר הוא שהדגש הוא הפעולה ולא
התכלית, כלומר שאני אתן ולא שההוא יקבל, ממילא זה אפילו מאה פעמים, דאינו תלוי
האם ההוא ניצל את המתת כראוי.

אשת חיל

פירוש מילים

אושר

אינו לשון שמחה או כיף, אלא אישור הרגשה טובה של אדם עם עצמו שפעולותיו תקינות, בד"כ זה גורם להרגשה של שמחה וכו', כמובן ניתן להיות מאושר במצב של ייסורים גם ללא שמחה וכד', אושר א"א להקנות לאחר אלא ללמד לקנות לעצמו ע"י מעשים תקינים. ע' פירוש אשת חיל לקמו בניה ויאשרוה.

אוד

בתורה ובחז"ל זה סמל לשפע רוחני (מאחר וגם מים זה סמל לשפע אמנם גשמי לכן ביטוייהם מקבילים: עין – עין המים, נהורא – נהרא, ימים זה רבים של יום ושל ים (וע' מים).

אם

נקראת כך מלשון התנאי 'אם', שכל השקעה תלויה ועומדת האם יצא ממנה משהו. (ע' קונטרס תורה ועבודת השם ומדותיו כסיל תוגת אמו, וע' שם שם ומעשי אבות שמשון_אמא) יסוד הצלחתה של אמא זה בחסד (ע' קונטרס מעמד האשה שירות) ולא בהרצאות, ליהנות כשהילד מקבל (ע' קונטרס תורה ועבודתו "בוגיהינוס וכול).

אני

פירושו ה"אן" שלי, היינו היעד שלי לאן אני הולך. כמובן זה אחד משמותיו של הקב"ה שנתגלה על ים סוף (זהר), ומדוע דווקא שם?! אלא כדי לגרות כל אחד לגלות את האני שלו שזה בעצם גילוי כבוד השם.

אשת חיל

אנייה

מלשון אני, זהר ().

היינו שהאנייה מייצגת את היחיד המתקדם במים שהם מייצגים את הרבים [אמרו חז"ל דרך אנייה בלב ים, היינו שדרך היחיד בעולמו היא מצד אחד בתוך הים ולא נבדל מהחברה על אי בודד, אא"כ החברה שואפת להטביעו והוא בסכנה קיומית ולא יכול להיות ספון בספינה בים]. ומאידך תקדם ע"י התנגדות לחברה והיינו שמירת ייחודיותו של האני (ע' קונטרס תורה ועבודת השם ותורה, שסאני, ע' שסו תורה וקנין והבל, ע' להלן וספינה, ע' ומים, ע' וטבע).

אשר, ש

אשר זה מילת קישור ולמעשה מספיק גם ש', א"כ מה בא לציין אשר, אלא שאשר זה חיבור בין הפעולה לפועל, וכאשר יש חיבור אזי יש אישור והפועל מאושר. (ע' לעיל אושר, ע' קונטרס שבת ומועד ושבט וג' סעודות).

אתון

נקראת כך ע"ש החיבור הקלוש בין א' לת', כלומר כדי למצוא מכנה משותף בין שתי אותיות קיצוניות ביותר (א"נ מא' ועד ת') ממילא המכנה המשותף יהיה המכנה המשותף הקטן ביותר, וזאת משום שהיא החומר הנפסד ביותר, ע' להלן עם ואת .

אשת חיל

בגד-בגידה

מה הקשר בין שתי מילים אלו, הרי ידוע שבלה"ק אין מקריות וברור ששורשן זהה או הופכי אבל לא שונה. חיזוק נוסף יש לנו עי"ז שיש חזרה נוספת על ההקבלה הזו במעיל ומעילה . בגד מורכבת מאותיות עוקבות שמראות על זרימה, כמו נסע. אמנם יש כאן דילוג על א'. הבגד הראשון נוצר ע"י הבגידה של אדה"ר בתפקידו. רואים תחילת הקשר אבל קשה בתרתי שהיה אפשר לקרוא לפעולה חטא ע"ש החטא או עוון ע"ש העוון או לקרוא לחולצה חטא ולמכנסיים עוון למה דווקא בגד ?

{ כמובן שאיננו מדברים על חטא אדה"ר כשלעצמו אלא על מה שחזו"ל רוצים שנלמד מזה לעניינינו }

השם בגד בא להראות שאדה"ר בעצם בגד באני שלו, באן שלו (אני=אן שלי), שהתנתק מהמטרה שאליה יועד. למעשה היום האוטומט מושך לבגידה ורק מאמץ יציל מכך. מה זה קשור לכיסוי הגוף ?

אלא שבגידה זה הזדהות עם החיצוניות ולא עם הפנימיות, בוגד חיצונית נראה אתנו אבל בתוכו אינו כן.

כאשר אדם לובש בגד מכובד נחשב מכובד לא משנה פנימיותו וכן להיפך, ר' יוחנן הוי קרי למניה מכבדותיה, שבכל מקום שלא מכירים את איכותו הרי מיד דנים לפי הביגוד. זו למעשה משמעות המלה בגד שזו זרימה חיצונית ללא הא' שמייצגת את הפנימיות. מאידך ברור לאדם שאין הפנימיות קשורה בהכרח לתוך, ורוב הסיכויים שלא שהרי אותו האדם מופיע בכל מיני תלבושות כולל פיג'מה וכו' . ולכן ניתן הבגד לאדם שיזכור את חוסר ההתאמה בין החיצוניות לפנימיות, כלומר את הבגידה הראשונה ויתקן מעשיו.

אשת חיל

בד

מבטא ענף כשמדגישים אותו להבדיל אותו מן העץ, ע' ענף, ע' פשתים.

בהמה

בה מה – היינו מה שהיה בה בתחילתה יש בה בסופה [שור בן יומו קרוי שור, שאין לו לאן להתקדם], מהר"ל.

בהמות

היינו היפופוטם, ומדוע נקרא ההיפופוטם בתואר ה"כבוד" בהמות, אלא משום שכולו בטן בעצם עם עיניים לראות את האוכל, רגליים ללכת אליו, ופה לאכול אותו, הוא מייצג את שיא הגשמיות – בהמיות ב"מיטבה".

ביזה

מלשון לבז לשני כלומר לבטל בעלותו.

בכור

בכור זה מאותיות ב.ב.ר כל הכפולות ביחידות, עשרות, מאות זה בעצמו מראה על ברכה של ריבוי.
לכן מברכים בין הברכיים שזה מציין שפע והתקדמות.

אשת חיל

גמל

גמל מצביע על ריבויי חומר ללא תכלית, ממלא מים והולך למדבר – שממה, אמנם בשילוב המשויך לטוב כמו גומל חסדים טובים, זה תיקונו. בבל נמשלה לגמל שהתחזתה לגומלת חסדים. (ע' להלן שממה, ע' קונטרס תורה ועבודת השם ומדות מעשה אבות ותפל מעל הגמל). ויותר מזה שגומל היינו משלם ומשלים, וייגמל, ויגמול שקדים, ביום היגמל, רוכב על גמל – שולט ברצון לריבוי. ג-ד גמול דלים, שהג' פועלת לשם השלמת עצמה ע"י שגומלת דלים ומשלימה חסרון השני.

דבר

מלה מעניינת המשמשת לארבעה עניינים :

א. הנהגה (ידבר עמים, מדבר הוא מקום ללא מנהיג).

ב. חיבור (אז נדברו, דיבור יוצר קשר).

ג. אמירה (דיבור).

ד. חפץ (דבר).

מה המכנה המשותף ?

כל דבר שנוצר, נוצר ע"י דיבור, וכאשר מחוברים לדבר אפשר לקרוא שמות לחפצים שאז יודעים למה הוא מיועד כלומר מה השם (בפתח) שלו, וזה גם אופן ההנהגה אתו.

אשת חיל

הדר

הדר הוא תוכן פנימי שקורן החוצה, אמנם לא ניכר אלא למי שמכבד את האדם, לכן נאמר ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ורק אז לתפארת, (וע' פירוש אשת חיל) ועז והדר לבושה).

המיה

מלשון הם, דיבור לא מוגדר, סלנג, המוניות, להגיד הרבה בלי לומר כלום שימוש במילים שלא אומרות כלום, לדבר בסגנון של "כאילו כזה...".

זמן

הוא מלשון זימון הכנה לדבר.

חטא

האות ח' מורכבת משני זינין ישרה והפוכה כשני צבאות שווים בעצמתם והפוכים בכיוונם, ולכן זה מבטא עזירה.

ט' – מייצג את הטוב האלוהי, הופעה ראשונה של ט' זה במלה טוב. א' – מציין את האלוהות, וא"כ :

חטא = עזירת הטוב האלוהי.]

אשת חיל

חיבוק

ניסיון להתגבר על החומר המפריד בין הנשמות, וע' נשיקה.

חיל

פירושו יציאה ממסגרת טווח הפעולה האישית, התעצמות מעבר לכוחות האישיים.
בעיקר כוונתו על חסד כגון אנשי חיל תהיון לי – אומר הזהר מסטרא דאברהם.

חן

נמצא בעיני השני, לכן משתמשים בלשון למצוא חן, שמשום איזה טעם מצאתי חן בעיני השני ולכן הוא רוצה לתת לי דבר מה, כלומר זו מציאה בחנם שלא עשיתי כלום בעבורה, לכן אינו בי רק בעיני השני, ובאמת רק מי שמרגיש שאינו כלום מוצא חן, ע' י"ג מדות. ישנה גם מציאות חן שקרית כלפי מי שנותן לך מה שאתה רוצה ואז זה שקר החן, וע' חנופה.

חסד

פירושו לפני משורת הדין, נאמר לך השם חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, זה סתירה משום שחסד זה לפני משורת הדין ואילו כמעשהו זה שורת הדין?
אלא שהשם "כתב" "חוזה עבודה" שמהותו חסד וקיומו הוא שורת הדין כי "ההסכם מחייב",
דין זה לשלם על הרע עונש ועל הטוב שכר, החסד כאן זה לשלם על הטוב בדין.

אשת חיל

טרף

זה מה שמזדמן ברגע זה להבדיל מחק, טרף נתן ליראיו – כדי לגרום להרגשה של תלות וקרבה, כמו עלה זית טרף בפיה.

יון

ההיפך מנוי גם בהיפוך אותיות שזה סוד הירידה, וגם הפוך פנימית מצד תוכנו משום שינוי שימוש המקורי של נוי המבטא פנימיות לעומת יון שהשתמשו בזה בדווקא בחיצוניות גרידא.

ישראל

ע' בכור. אומר האר"י שהמלה ישראל בנויה כך :

(31*10) י ש - ר - א ל (31)

→ - ←

יש – מציין עוה"ב בחירה בימין, כפולה של 10 זה הופך עוה"ז לעוה"ב, להנחיל אוהבי יש.

ר – מציין עיקר הברכה, משום שזה המאות של ברך .

אל – מציין עוה"ז בחירה בשמאל, לשון מניעה אל (בפתח) שבולם הטוב האלוקי (וע' חטא).

יופי

הוא יסוד בבריאה [בשעה שברא הקב"ה את אדה"ר נטלו...ראה מעשי כמה נאים הם...()] וכן הוא יסוד בגאולה ציון מכלל יופי אלוקים יופיע () , יופי היינו שלימות, ואינו מושג מוחלט למשל עלה ירוק זה יפה ולחם ירוק זה דוחה, יופי אינו אבסולוטי אלא יחסי לכאו"א באשר

אשת חיל

הוא, אם הוא חי בהרמוניה עם סביבתו. אצל נשים נאמר לא נבראה אשה אלא ליופי וכוונתו ש] היופי קריטי יותר כי כל תפקידם הוא להפוך את הכל להרמוניה אחת גדולה כולל הגשמי ביותר.

אשה שלא מפריע לה סדר וניקיון היא חסרה בנפשה, אמנם יתכן שיפריע ואעפ"כ תעדיף מטלות אחרות מחוסר אמצעים, זמן או כוחות.

כיעור

היינו מציאות לא הרמונית, לכן אדם שעושה עבירות נחשב מכוער, וכן אמרו חז"ל הרחק מן הכיעור ומן הדומה וכו', כוונתם היא שמשום שזה גורם לפירוד ולא לשלמות, לאי סדר ולא להרמוניה אזי זה מכוער (ע' יופי).

כנען – כניעה

כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אוהב – כנען שהוא סוחר ע' פירוש אשת חיל וחגור נתנה, נקרא ע"ש הכניעה שהיא המאזניים משום שמשתמש בהם לרעה שנכנע בכאילו בפני הלקוח עד שהוא קונה.

מעשה היה בשתי זבניות בשוק שהתווכחו ביניהם בקול גדול עד שניגש אליהן לקוח ואז באופן פתאומי הפסיקו המריבה וחייבו אליו בספר פנים יפות. ע' קונטרס תורה ועבודת השם ומדות\כניעה.

הערה מעניינת : אמר ר' ירוחם שהציונים יצליחו לתקופה משום שיש בהם כניעה, אמנם לאידיאלים שלהם אבל מכל מקום זו כניעה, וכנען ניתנת רק למי שיש בו כניעה.

כסיל

הוא חכם שמשתמש בחוכמתו לרעה [יתכן שלכן זה אותיות כס מלשון שכאילו מכוסה חוכמתו], הכסיל מעדיף ללכת בחשך מאשר להתחייב לחכמה.

אשת חיל

טבע – לטבוע

להפוך לחלק מן הטבע, לאבד זהות אישית.

לבוש

[מציין כיסוי הבגדים שמאפשר מצב של: לבוש – לא בוש] הוא הופעה חיצונית זמנית היינו שמשתנה לפי הצורך. ע' בגד.

לחימה

מלשון לחם, ללמדך שא"א להשיג צרכים בסיסים ללא מלחמה, ע' לחם עצלות לא תאכל.

לחם

השרש משותף לאוכל בסיסי וכן ללחימה באויב, הכיצד ?
אלא שלחם זה דבר שצריך להילחם עבורו ללמדך שכדי להשיג את עיקר התועלת החיים צריך להילחם, ועל"ז נא' ולחם עצלות לא תאכל.

ליץ

אומר הפסוק במשלי "ליץ יהיר זד שמו עושה בעברת זדון"(), אומרים חז"ל זה עמלק, וקשה האם ידוע עמלק כמספר בדיחות מוצלח ?
אלא אומרים חז"ל שיש כאן תיאור לכוחו של עמלק, "ל" היא האות היחידה בלה"ק שפונה למעלה, ואילו "ץ" היא אות שיורדת למטה, וזהו עמלק שלוקח דברים גבוהים (– חשובים) ומוריד ערכם למטה (– זלזול) זהו פירושו של ליץ בלה"ק. אמנם מטרה זו ניתנת להשגה גם

אשת חיל

ע"י העלאת ערך דברים זולים שתופסים ממילא את מקומם של הדברים החשובים באמת, למשל מה שהתרגלנו לשחקני כדורגל מבוגרים ועוד יותר גרוע לאוהדים מושבעים. מספרים שבתחילת כהונו של הר' אלישיב (כך הסיפור) בבית דין פנתה אליו קבוצת אליצור בבקשה להיתר משחק כדורגל בשבת. הר' אלישיב לא הצליח להאמין שיש מבוגרים שמשחקים בכדור כמו ילדות (כמובא בהלכה), וכשקיבל לבסוף שיש כאלו שאל למה נצרך ההיתר, ואמרו לו שזה כדי לקדש שם שמיים שידעו שגם החרדים יודעים לשחק, אז שאל האם שוטה חייב במצוות?!

ואח"כ שאל עב"פ מה מטרת המשחק? וענו לו לשים את הכדור מעבר לקו שער, א"כ אמר הר' שיש לו פתרון פשוט שישימו את הכדור מערב שבת וזהו. אותנו זה מצחיק אבל זה אומר שאנחנו קצת מעוותים, שהרי המבט של הרב אלישיב הוא האמיתי והישר. ומדוע באמת הכניסו את זה לציבור? אלא משום שסביב זה ישנה תעשייה ענקית [זה גם מהווה פורקן לעצבים של המון העמכא על השלטון וכד', כעין כדור הרגעה]. כתוב שהקב"ה הראה למרע"ה מטבע של אש, וקשה שהרי מטבע זה ערך ואש זה כח המכלה ערכים?

אלא אומרים חז"ל שזה ערך שמבטל ערכים אחרים, על משקל אמלאה החריבה, וכי היאך מכפר רק ע"י שמבטל ערך חילוני ע"י ערך דתי, שאל"כ זה מקלקל ערך אמיתי. וכנ"ל שכל ערך הוא על חשבון ערך אחר לחיוב או לשלילה. צריך להיזהר בחינוך שלא לחנך נגד ערכים שליליים שאז עלולים להשיג את התוצאה ההפוכה, משום שתוך כדי התהליך הפכנו את הנושא השלילי לערך.

לשון

מדוע אומרים לשון הרע ולא פה רע ולא שפתים רעות, אלא שהמלה לשון מבטאת את כל תחום הבחירה ש – מייצג בין ימין לשמאל כשהאדם באמצע, ו ל – בין רוחניות לגשמיות, קו עולה שזה רוחניות, קו אופקי גשמיות, קו אלכסון שהוא קשר של חיבור ומיצוע בין גשמיות לרוחניות. ומדוע זה מבוטא בלשון אלא משום שהרוח היא עיקר הבחירה והכלי שלה הוא הדיבור [בחירה בימין מבטא עליה – "ל", בחירה בשמאל מבטא ירידה – "ן"].

אשת חיל

מועד

היינו היעד שאליו מגיעים, ע' זמן.

מיוחד

שמביע ייחודיותו בתוך המסגרת, לדוג' ייחודיותו של בטהובן על באך באותה מסגרת נוקשה של כללי המוזיקה, משל לזברה מיוחדת בפסיה בתוך עדר של זברות (ע' להלן שונה).

מים

סמל לרבים, הסיומת "ים" היא יסוד כל ריבוי, $m = 40$ מספר הרבים. אין רבים למים. ביטוי לחברה שבא יש אני (אניות) שמתקדמות ומאידך הם בסכנת טביעה. סכנה זו היא ניסיון הדורות האחרונים, כך אמר הסטייפלר, והוסיף שקוצק ונובהרדוק היו שוות בניסיון לתקן בעיה זו, והצילו הרבה.

מכר

הוא מושג רחב יותר מהמקובל, אנחנו רגילים שמכר זה לקנות דבר מאדם, אבל בלשון הקודש מכר הוא שם כולל לערך של חפץ כגון ששואלים בכמה נמכר היינו בכמה שווה להימכר או במילים אחרות מה ערכו, וע' פירוש אשת חיל רחוק מפנינים מכרה.

אשת חיל

מן

מדוע גם אחרי שידעו בני ישראל מה הוא האוכל המיוחד המשיכו לקרוא לו מן וכן משמע בפסוק שזה לא היה רק בזמן הספק מה הוא שנאמר ויקראו את שמו בני ישראל מן וגו' (שמות ט"ז ל"א), משמעות לשון זה היא שזהו יסוד הלחם – הדורש חקירה ודרישה למקור כדי להגיע למקור הדברים ולהפוך את הד' לה' כמו כן כאן מן הוא כמו מילות השאלה מי, מה וכד' (ע' לעיל מילות שאלה) "מ" = 40 ו"ן" = 50, א"כ זהו שמו ← שאלה הדורשת תשובה.

מצווה

פירושו שיש מי שמצווה (בצירה) יש מי שמצווה (בשורוק) ועושה ויש את המצווה שמחברת ביניהם. על משקל המלה מלווה שמכילה מלווה לווה ומעשה הלוואה, או גם משפט שיש שופט נשפט (האחרון אינו בלה"ק) ומעשה שפיטה. ומה שנאמר כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה פירושו לעשות בצוותא עם הקב"ה.

מקצב

הוא ארבע פעימות, מדוע ?
אלא שפעם זה צעד, מה נאוו פעמיים בנעלים בת נדיב ועוד, מאחר ורגלי האדם לא זהות אזי מחזור שלם של חזרה על אותו דבר זה ארבע פעימות, לדוג' צעד אחד זה X וצעד א' זה Y, א"כ חזרה מינימאלית על אותו דבר זה XYXY.
קצב נמדד ע"י הרגל משום שזה האבר הרצוני היחיד שעובד לפי קצב.

אשת חיל

נווה, נוי

נווה זה לשון משכן עראי נווה מדבר ולעיתים יותר מקבע כמו בהמ"ק. ביסודו מביע מקום פרטי להבדיל מבית שמשמש לכמה אנשים, נווה זה לשון מעון פרטי שבו "רואים" את בעלת הבית באווירה וכו', שנאמר ונוות בית תחלק שלל. מלשון נוי – שלימות הרמוניה, נווה ביתי, נוות בית תחלק שלל, מרום נווה בית מקדשינו. נווה הוא נווה כשהוא נעים לעין, ולא ע"פ סטנדרט אופנתי כי אז זה חייב להיות לא מתאים לאישיות הפרטית.

כשהיופי פנימי יש הרגשה של שלימות, כמו אצל רחל, יוסף ואסתר. נוי הוא יסוד בבריאה, שהוא נותן את יופי הבריאה משום שהוא השלמות המסתתרת מאחורי הפירוד. נפש רוח נשמה – תפקיד אשת החיל לחבר את "נ" שבנפש ל"ה" שבנשמה ולהיזהר שלא תצא שלא תצא ממנה הרוח, כלומר שלא תשכח לחבר גם את ה"ו". כיוון שיפור הנווה הוא מחוץ לפנים.

נעים

כל המילים עם האותיות "ע" ו"מ" מביעות דבר שמחובר עם הבן אדם, כביכול נע – עם האדם, וכעין זה המילה ערב משום שזה מעורב בו.

נשיקה

ניסיון גדול מחיבוק להתגבר על החומר המפריד בין הנשמות.

מיתת נשיקה

חיבור טוטאלי, ביטול החומר]

אשת חיל

סדין

מלשון סד – יסוד, בסיס ראשוני להמשך, בלשון הקדש מבטא יריעת בד שממנו תופרים דברים.

סיפור

כתוב בספר יצירה שהעולם נברא בספר וספר וסיפור, מהם ?

ספר – חכמה, סיפור הדברים (BOOK).

ספר – בינה, ספירה (COUNTING).

סיפור – דעת (KNOWLEDGE).

ספירה בלשון הקדש זה מלשון סף – גבול, ספירת פרטים בקבוצה זה מקרה פרטי בזה שבה

לציין שאלו הפרטים הם בגבול הקבוצה ולכן נמנים יחדיו.

ולכן ספר הראשון מבטא צמצום הדברים לקטע כתוב.

ספר השני כנ"ל מצמצם מי שייך לקבוצה.

סיפור מצמצם מה באמת שייך לנושא שזה הדעת.

ויש עוד:

סעיף – קצוות קטע.

להסתופף – לנח בקצהו.

סניף – קצוות.

ספיח – סוף השדה.

ספר – גוזר גבולות הראש.

ספירה – מכניס מי שייך לקבוצה ומוציא מי שלא.

לשסף – להביא לסוף.

אשת חיל

ספינה

ספון משהשפעת החברה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם וקומת אדם ואניוניה) .

עז

היא נקבה למרות שמבנה המלה נראה של זכר, היה צ"ל עיזה, וכן ברבים עיזים ולא עיזות , מדוע ?

אלא מפני שהנקבה של העיזים היא עזה יותר מהתיש, כדי להגן על צאצאיה הולכת על צוקים תלולים, מעל תהומות עמוקים וכד', לכן היא סמל לתעוזה מעבר לגדרים הסטנדרטים (ע' פירוש אשת חיל וחרגה בעוז) .

עומר

עומר זה שם מדה – כמות, זהו א' האופנים להביע חומר. א"כ כיצד נקרא קרבן ע"ש זה וכן ספירת העומר. אלא שבספירת העומר מתקדמים מחומר לרוח וקרבן זה נקרא ע"ש ההתחלה אמנם גם מי שמתחיל יש לו משהו ולכן עומר = יש (וע' קונטרס שבת ומועד ושבועות וספירת העומר), ספירה כדלעיל היא הגבלה וא"כ ספירת העומר היא הגבלת החומר.

עם ואת

עם מציין חיבור יסודי ועמוק, לכן אמרו חז"ל עם הדומה לחומר שאברהם א"ל ועתה שבו לכם פה עם החומר, שהיה לו לומר את החומר. וכן נעים זה כביכול נע-עם מייצג זרימה, דבר שזורם עם האדם נעים לו. את לעומת זאת מייצגת חיבור דליל וקלוש, משום שצריך מכנה משותף מא' ועד ת' וממילא זה קשר דליל ביותר .

אשת חיל

וזה הפשט בפרשת בלעם שהקב"ה אמר לו לך אתם, והוא השכים לילך עמם, ולכן ויחר אף ה' בבלעם, שלא עשה כדבריו, מאלב"ם.

עמל

לכאורה עמל זה עבודה, מאידך ולא עמל בישראל זה לעבירה וכן יש את עמל התורה שזה עיקר הגדלות ?

אלא שעמל פירושו הוא – פעולה ללא התייחסות לתוצאות, משום שאין או שלא אכפת לי מהם.

וא"כ מה יתרון לאדם בכל עמלו וגו' – פירושו איזה תוצאות יש לעמל, ולא עמל בישראל = היינו שלא עושים ע"ז שזה ללא יועיל ללא תוצאות, וכן עמל התורה – שהעיקר זה העמל ולא התוצאות, ועוד מצד האמת אין קשר ישיר בין העמל לתוצאות אלא שהקב"ה נותן תוצאות לפי העמל.

ענו

הוא א' שיש לו במה להתגאות, ועל סמך מה לבקש זכויות, ואעפ"כ עובד על עצמו שההרגשה שלו תהיה שלא חייבים לו כלום (ע' קונטרס תורה ועבודה השסועולסוברכות ואוצר מתנת חנם, ע' שסותפילה"ג מדות) .

ענף

הוא ענף א' מענפי העץ להדגיש שהוא חלק מ... ע' בד.

אשת חיל

פה

האבר היחיד שעושה לבדו שתי פעולות, ואילו שאר האיברים עושים שניים פעולה אחת א'. לשם כך צריך לדעת מה תפקידו, נאמר בתורה ואתה פה עמוד עמדי, איך אפשר, הרי פה זה עוה"ז ועמדי זה עולם הנשמות!?

אלא שזה גופא תפקידו לקשר עוה"ז לעולם הנשמות ע"י שמכניס אוכל ומוציא דברי תורה. אמר ר' שמעון שרצה לבקש שתי פיות, אבל למסקנה הבין שעדיף א' מדוע? משום שכך רואים בחוש שיש קשר ישיר בין האוכל לתורה. למשל הקשר בין הליכה לאכילה נראית יותר אקראית. ההו"א הייתה לאזן את הבחירה בעניין אבל המסקנה שעדיף שזה יהיה ברור בחוש. הפה גם מראה וגם קובע את רמתו של האדם.

(ע' קונטרס תורה ועבודת השם וקומת אדם ופיה ודיבור, ע' שם שם שם וסל"ה"ר, ע' שם שם שם וסל"ה"ר).

פשתים

מסמל בדידות בד בבד, פיצול מעץ נקרא ענף כשרואים אותו כחלק מהעץ ובד כשרואים אותו בפני עצמו (ע' קונטרס תורה ועבודת השם וקומת אדם ופיה ודיבור, ע' שם שם שם וסל"ה"ר).

צמר

מסמל חיבור נימים הרבה לקליעה אחת, שכל נימה בפני עצמה לא שימושית אם זה לא מחובר.

קצב

ע' מקצב.

אשת חיל

רחמים

היינו לפנים משורת הדין שהיה צריך להיות לרעה חלילה, לתת גם כשלא מגיע, היינו לשלם טוב גם כשלא מגיע בחסד ע"פ מידת הדין (וע' קונטרס תורה ועבודת השם ופילח"י"ג מדות).

רינה

רינה הוא סוג של שירה שמביע מעבר מצער גדול לשמחה מגלות לגאולה ובד"כ מלווה בבכי של שמחה (ע' קונטרס שבת ומועד ושבט ופילות).

שונה

שאין לו ייחודיות ומביע עצמו ע"י יציאה מהמסגרת, משל לג'ירפה בעדר של זברות (ע' מיוחד).

שועל

חכם לאותו רגע שלא רואה את הנולד, כמשל המפורסם על השועל שנכנס לכרם ואכל עד שלא יכל לצאת, ואז חיכה עד שהרזה ויצא ריקם כלעומת שבא. א"כ הגדרתו היא ערמומי ולא פיקח.

מספרים על רייכמן שהשאיר צוואה לבניו שיקברו אותו עם גרביים, כמובן שלא קברו אותו כך משום שזה נגד מנהג ישראל, אחר כך בא עו"ד ואמר שיש לו מכתב שביקש המנוח לקרוא לאבלים ביום השני לשבעה, במכתב היה כתוב אני הגביר הגדול יצאתי מן העולם אפילו בלי גרביים, תחשבו איך להרוויח את עולמכם.

אשת חיל

שחוק

זו הבעה של שלימות, כמו לווייתן זה יצרת לשחק בו, אומרים חז"ל שאוחז זנבו בפיו, היינו עיגול של שלימות.

שילח

פיעל משמש להדגיש שהפעולה היא לשם הפעולה, התוצאה של השימוש בזה היא שזה גם משמש להדגיש פעולה בחזקה יותר.
שליח – זה למטרה שיהיה שם.
לשלח – זה שלא יהיה כאן.
שילח – זה התמקדות בדרך בשילוח עצמו.

שלל

לקחת מאחר ועי"ז לשנות שייכות מלשון של-של שהיה שלו ונהיה שלי, וע' ביזה.

.....

אשת חיל

שרשים

שרש בלשון הקדש מורכב משתי אותיות השלישית מטה את היסוד לפן מסוים בשרש, כלומר יישום פרטי, השלישית יכולה להיות בכל מקום ולכן קשה לפעמים לזהות מהם אותיות השרש ומה התוספת.

בל

בל – עזירה ביטול	אָבֵל – מלת הסתייגות.
חבל – ביטול תנועה.	אָבֵל – צער על הביטול.
כבל – ביטול תנועה.	בלל – איבוד ייחודיות.
גבל – ביטול מצב קודם(של הקמח).	סבל – ביטול חיות חלקי.
נבל – ביטול חיות.	בלס – בולס שקמים , בורר
טבל – ביטול מצב קודם של טומאה.	בולש – חיפוש מידע בדרך
שקמים. (בורר – חיפוש בדרך השלילה ע"י ביטול הרע.)	השלילה.

גל

גל – גילוי	גאולה – עם יוצא מתוך עס.
מרגל – מגלה הנסתר.	געל – הוצאת דבר מדבר.
גלות – הסתרת עם בתוך עס.	
[גל – כמות מים שיוצאת מהשאר].	

אשת חיל

שט

שט - דרך

- שיטה - קוו תפקודי.
- שוט - שומר על השיטה.
- שוטה - סוטה מן השיטה.
- שוטר - שומר על השיטה.
- משוט - מוביל בשיטה.
- שופט - שומר על השיטה.
- [שמט - הוציא מן השיטה]

+++++

שרש כפול

מראה על ריבוי היסוד.

עידוד

שרשו עד, פירושו לחזק הקיים (עד), באופן תמידי, כדי להשיג עוד, ובסופו של התהליך להגיע ליעד.

פנינה

פן - פנים

פנינה - נמצאת בתוך קונכייה שבתוך הים.
יקרה מפנינים - מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, חדר בתוך חדר.

אשת חיל

רנן

שירת מעבר פתאומי מצער גדול לשמחה גדולה.

רנן – רינה ועוד רינה, ע' רינה.

אשת חיל

פירוש אשת חיל

אשת חיל

כשם תואר פירוש שמהותה חסד ולא רק שעושה חסד (ע')
לה"קֹחֵל, ע' קונטרס מעמד האשה וְחֵל, וע' להלן רבות בנות).

מי ימצא

הגדרה המכרזת שקשה למצוא. זו אינה שאלה אלא שבת, שהרי
אין תשובה בהמשך, הקושי למצוא הוא משום שהיא מתקדמת
באיכותה כל הזמן (וע"ע לה"קֹמִילֹת שאלה).

ורחוק מפנינים

יודעים ערך של פנינה רק אחרי ששלו אותה והוציאו אותה לחוף,
עד אז ערכה איננו ניתן להשגה, ועוד שטכנית היא קשה להשגה
(ע' לה"קֹשְׁרִישִׁיםֶפֶן).

מכרה

ערכה מאחר והוא טמון עמוק לפני ולפנים, כפנינה הטמונה בתוך
קונכייה בלב ים (ע' לה"קֹמְכֵר).

בטח בה

נותן לה יד חופשית לפעול בבית כעין יוסף אצל פוטיפר,
להבדיל, דמכאן משמע שאיננו לידה בעת פעולתה (ואז הרי לא
היה אמצעי תקשורת לתיאום מידי וממילא בטח בה).

לב

מתוך שאוהבים זה את זה, הבעל בוטח בה שתעשה את שצריך
לעשות, בד"כ הביטחון הוא בעל כורחו כגון בטחון בבעלי מלאכה
אמנם כאן לא נאמר בטח בה בעלה אלא לב בעלה שהוא מרגיש
שיש מה לבטוח (ע' קונטרס תורה ועבודת השם־מדות)
אהבה־הגדרה, ע' קונטרס מעמד האשה־אחרי בעלה).

בעלה

של ממונה ולא של גופה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם־קומת
אדם־קניין־אשה).

ושלל

פרנסה מחוץ למסגרת (כעין שלל בקרב) כלומר זוכה ע"כ לקבל
תוספת ולהיות בקצה מסגרת הקצבה שנקצבה בראש השנה,
מפרנסה שנקצבה לאחרים ולא היו ראויים לקבלה וכך הם הגיעו

אשת חיל

לתחתית מסגרתם (ע' קונטרס תורה ועבודת השם עובד השם\פרנסה\קצבה, שם\שם\שם\שלל).

לא יחסר

מלתת לאחרים, משום שזה האופן לקבל עוד, להיות פקיד נאמן ואז מקבל על מנת לתת (ע' קונטרס מעמד האשה\פוסקת\מעשה בחסיד).

גמלתהו

מרבה לעשות צרכיו בכל עת ועניין שזה עומק המלה גמל, ולכן כדי לבטא גמילות החסד של רבקה ושהיא הייתה שולטת עליה נאמר שהיא רוכבת על הגמל (ע' לה"ק\גמל, ע' קונטרס מעמד האשה\תפקידה, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עוה"ב\במה זכיי).

טוב

להטיב אתו, כלומר כל מה שהיא עושה אם פועלת ע"פ מזמור זה נחשב לה שהיא מצידה הטיבה, להבדיל כמו הקב"ה שתכליתו להטיב ומאתו לא תצאנה רעות כלל, ואם חלילה הסתובב מזה רעה זה לא באשמתה, היסוד הוא שמקבלת ע"מ לתת (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עובד השם\נגיעות).

ולא רע

אמנם יש טוב שהוא רע, כלומר שלמעשה אצל השני מתקבל או גורם לרע, אבל כאן הכוונה בהכרח שלא יוצא מזה רע כנ"ל, הדיוק הוא מכך שלא נאמר "גמלתהו לא רע אלא טוב" א"כ בא להדגיש את הטוב שלה שהוא מסוג לא רגיל ולא רק לומר שאינה עושה רע (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עולס\טוב\מוחלט, ע' קונטרס מעמד האשה\כמשגיח לבעלה).

כל ימי

ואם תאריך ימים יותר מבעלה ? ובאמת בד"כ מאריכה יותר כדי להראות לה שיש לה חשיבות עצמית שאל"כ מה טעם בחייה אחרי שבעלה נפטר, אמנם הנשים אצל האבות מאחר והיה תפקידן בצניעות יתירה הראה את זה הקב"ה הפוך ששרה נפטרה קודם וגם מחמת זה קפצה עליו זקנה (רש"י()) והרי חכמה לא קופצת על אדם אלא הכוונה לזקנה ממש.

חיייה

האם כבר נפטרה, ומדוע לא כתיב חייו הרי מדובר שגומלת לו טוב ? אלא ללמדך שא' מלידה מכינה עצמה, וב'. שעושה בעצם

אשת חיל

לעצמה, כאן זה מובא כתפישת עולם ולא כתיארוך טכני (ע') קונטרס מעמד האשה\שירות, שסואורך חיים, שסוחשיבותה).

דרשה

עיקר תפקיד האשה הוא לחבר ולהפריד, עיקר תפקיד האימהות היה לחבר את המתאימים לעבודת השם ולהרחיק את המסוכנים או מהמסוכנים (ע') קונטרס תורה ועבודת השם\מדות\מעשה אבות\ד' אימהות הפרידו).

צמר

מבטא חיבור שהרי כל נימה בנפרד לא שמישה כלל (ע') לה"ק\צמר, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\תורה\קין והבל).

ופשתים

מבטא הפרדה שכל נימה עולה לבד וראויה לשימוש לבד וכן פשתים מכונה בד בלה"ק (ע') לה"ק\פשתים, ע' לה"ק\בד, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\תורה\קין והבל).

ותעש

ע"י שעוסקת בחיבור והפרדה כדלעיל ניכר שפעילותה מדעת, מחשבה ותכנון ולא מתזזית (ע') קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\כפות ידיים\פעילות).

בחפץ כפיה

ברצון, כלומר למרות שנראות כעושות ברצון עצמן מרוב מהירות פעולתן (ע') קומת אדם\כפות ידיים, ע' אומן\פרנסה, ע' קונטרס מעמד האשה\איש בלא אשה).

היתה כאניות

לשון רבים, חיה את ה"אני" של כולם, ומשמשת כלב המרגיש, מפעיל ומגשר בין כולם (ע') לה"ק\אני, שסואנייה, ע' קונטרס מעמד האשה\עקרת הבית, שסותפקיד, שסופוסקת, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\אני).

סוחר

מחשבת כמו סוחר ממולח ממה כ"א ירוויח קידום רוחני בין בברירת מילותיה כדלהלן פיה פתחה, ובין בהכוונה לחיזוק או מניעת מעשים העלולים לפגוע בילדים, וכמובן באופן שיתקבל על לבם, ע' להלן ממרחק וגו', (ע') קונטרס תורה ועבודת השם\עולם\מצוות\צדקה\מסחר).

ממרחק תביא

כיצד יתכן שבחרה לגור במקום שלא ממספק צרכי קיום בסיסיים כמו לחם, אלא בהכרח שכאן מדובר על מותרות רוחניים (ע') קונטרס תורה ועבודת השם\עולם\מותרות\רוחניים).

אשת חיל

לחמה

א"כ מדוע זה נקרא לחם אלא מאחר וברוחניות המותרות נהפכים לחלק מן האדם כלומר נהיים חלק ממנו לכן נהפכים מידיה צורך קיומי משום שעל עצמו אדם לא מוותר (ע' קונטרס תורה ועבודה השם\עולם\צרכים).

ותקם בעוד לילה

לילה מסמל את הגלות, א"כ ותקם בעוד לילה מראה שמשותקת לפעולה גם בגלות ומתוך שלא נאמר בעוד לילה תקום משמע שלא תכננה את זה אלא קמה מתוך שינה ברצון לפעולה וראתה שעדיין לילה, וכן מלמד שכבר בלילה רואה בעיני רוחה את היום את הגאולה (ע' קונטרס מעמד האשה\בגלות).

ותתן טרף לביתה

מאחר ואוהבת את ילדיה ודואגת לחינוכם נותנת להם את מזונם באופן שנראה כטרף, היינו מזדמן ולא קבוע, כדי שיתרגלו לבטוח בשם, צדיקים מעדיפים מצב של טרף משום שכך מרגישים יותר קרבת אלוקים (ע' קונטרס תורה ועבודה השם\מדות\אהבה ע' לה"ק\טרף, ע' קונטרס חינוך\בטחון).

וחק לנערותיה

בהרגשת קביעות מאחר ולא חייבת בחינוכן, עושה להם חסד מושלם שירגישו כחוק, שלא יחסר להם, מ"מ משמע שהייתה במצב כלכלי טוב ויש מי שישמש אותה, ואם אעפ"כ פועלת רואים שהיא מחוברת לעשייה עצמה (ע' רחמים\ונתן לך וגו').

זממה שדה

תכננה היאך לקחתו, כלומר לא רק רצון בעלמא, למרות שאין עסקה בחוק, ולא יכולה לפעול בפועל ואעפ"כ

ותקחהו

נחשבת לקיחתו על שמה, שעשתה כל שביכולתה לעשות (ע' קונטרס תורה ועבודה השם\מדות\מעשה אבות\שרה ומערת המכפלה).

מפרי ידיה נטעה כרם

עשתה כהכנה מה שביכולתה מבחינת הרצון ולכן נחשב מעשה ידיה כאילו הוא יצר את התולדות מעצמו, כאן מדובר על יוכבד ששאפתה למושיע הולידה את משה (מדרש, ע' קונטרס תורה ועבודה השם\וזרע צדקות, ע' קונטרס תורה ועבודה השם\מדות\מעשה אבות\יוכבד ומרע"ה).

אשת חיל

חגרה בעז

אומרים חז"ל אל תקרי בעוז אלא בעז(צירה), שהעז היא סמל לגבורה ולכן שמה הוא לשון זכר עז ולא עיזה בלשון נקיבה, וכן ברבים, זה בא להראות שהיא מתגברת כגבר כשיש הכרח, מדובר על מרים ויוכבד שהתווכחו עם גדול הדור על הסיכוי שיולד ממנו המושיע וממילא גם על נבואתה של מרים, והיא נאלצה לכבוש נבואתה ולעמוד על האמת הפנימית שלה בהתגברות גדולה של גבר, כמו כן מסופר על דבורה שחגרה בעז והלכה עם ברק (ע' לה"ק עז, ע' קונטרס מעמד האשה צניעות\חוסר צניעות, ע' קונטרס תורה ועבודת השם עובד השם\מסגרת\בוחן, שם\מדות\גמ' חסידוב, שם שם\מדות\מעשה אבות\יעל).

מתניה

מבטא את כח העמידה בעוה"ז שהוא כח הנתינה לזמן ארוך, כמו כן מבטא נקודת חיבור של עזות וצניעות יחדיו שזה נאמר על מרים שטפח לה עמרם על שכמה וביטל דברי נבואתה והיא הייתה צריכה להתגבר ביתר עז לשמור על צניעותה היינו האמת הפנימית שלה (ע' שם\קומת אדם\מותניים).

ותאמין

כשיש צורך בהתגברות לזמנים קצרים אזי מחזקת לזמן קצר, ומשמע שמחזקת את זרועותיה שפועלות בין כה וכה ולא שעכשיו רותמתן לפעולה.

זרועותיה

מבטא את כח הפעילות של ידיה (ע' שם\מדות\מעשה אבות\יעל, שם\מדות\ניסיונות האבות).

טעמה כי טוב

[על משקל טעמו וראו] היא מרגישה שזה טוב לה היא חווה הנאה. המדרש אומר שזה הולך על חנה שטעמה טעם תפילה וסחרה הוא שמואל משום שזה מחבר אותה יותר להשם, כשהרגש מחובר אזי יש הנאה בעצם הפעולה, כפי שלהבדיל נהנים ממשחק וכד' למרות שבד"כ אין לזה תוצאות מעשיות, הנאה אחרי פעולה אינה ראייה משום שהיא יכולה לנבוע גם משחרור העול וכד'.

סחרה

מבטא הנאה מעצם פעולת המסחר, למרות שבד"כ סוחר נהנה רק מהתוצאות, האשה נהנית מעצם הפעולה (ע' לה"ק\מסחר, לה"ק).

אשת חיל

פעלים\חוזר ונשנה, וע' קונטרס תורה ועבודת השם\עובד השם\ תוצאות).

לא יכבה

לכן גם בקשיים לא נעצרת, שהרי למדה לדעת שהעיקר הוא ההשתדלות ולא התוצאות, וטעמה את ההנאה מהפעילות כדלעיל, ולכן כבר לא יכבה לעולם.

כלילה

בגלות כנ"ל (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עולם\גלות).

נדה

משמע המיוחד לה, ולא סתם נר כללי, כלומר האור המיוחד שהיא נותנת לבריאה ואין אף אחת בעולם שתתן אותו במקומה (ע' שם\קומת אדם\אני, לה"ק\מיוחד).

ידיה

מבטא את קצה גבול פעולתה בתוך ד' אמותיה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\ידיים).

שילחה

לשם הפעולה עצמה שהרי לא נאמר שלחה שאז היה משמע שמטרתה הוא שיהיו שם, אלא שילחה העיקר שלא יהיו כאן, כלומר העיקר לפעול לא לשבת בבטלה, ועוד משמע שזה לא מה שהיא רגילה לעשות שהרי א"כ לא הייתה צריכה להתאמץ הרבה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עובד השם\ תוצאות, ע' לה"ק\שילח, וע' לה"ק\פעל חוזר ונשנה).

בכישור

כלי אריגה גם (להכין פקעת צמר) הכנה לאריגה, שעוסקת ביסודות, ומודגש שוב עצם הפעולה ולא התוצאות.

וכפיה

הם כלי המעשה שבתוך תחום עבודתה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\כפות ידיים).

תמכו

ללא מאמץ מיוחד, שכן משמע לשון תמיכה בעלמא.

פלך

כלי אריגה עדין (לארוג הבגד), להראות שעוסקת גם בהשלמת הפעולה, ושוב מדגיש את עצם הפעולה ולא התוצאה.

כפה

כפות הידיים מדגישים פעילות בתוך התחום, זו האשה הצרפית שאלהו בא אליה ולא שהיא קראה אליו או יצאה אליו

אשת חיל

(ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\כפות, ע' קונטרס מעמד האשה\אין חכמה לאשה).

פרשה

פתחה [כלומר קיבלה אותו כביכול על כנפיה שנאמר יפרוש כנפיו ייקחהו וגו'].

לעני

פחות מתבניש מאביון ולכן מגיע אליה הביתה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\מדות\מעשה אבות\ האשה הצרפית).

וידיה

מבטאות את קצה תחום פעולתה שבתוך ד' אמותיה, זו האשה השונמית שיזמה את ביאתו של אלישע אליה הביתה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\ ידיים).

שלחה

לשם הפעולה עצמה שהרי לא נאמר שלחה (בקמץ) שאז היה משמע שמטרתה הוא שיהיו שם, אלא שילחה העיקר שלא יהיו כאן, כלומר העיקר לפעול לא לשבת בבטלה, וביחס לאביון עוד רוצה לומר שהתאמצה לשלוח כדי להגיע אליו שהרי הוא לא בא לביתה, צורת פיעל מביעה מאמץ בעצם הפעולה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\ עובד השם\ תוצאות, ע' לה"ק\שילח, וע' לה"ק\פעל חוזר ונשנה).

לאביון

שמתבניש יותר מעני ולכן מחכה בחוצות שיביאו אליו את צרכיו (ע' לה"ק\אביון).

לא תירא

יראה מלשון עצירה, כלומר לא צריכה להיעצר ולחשוש מלפעול שמא תקבל עונש בגיהנום על עשייה לא תקינה.

לביתה

איך שייך שהאמא תהייה שלוחה גם ביחס לבני ביתה הרי הם עצמאיים לנפשם ?? אלא שכאן מדובר על החשש שלה, שלא השקיעה בהם מספיק מבחינתה ולכן היא עתידה לתן דין על זה, וא"כ ההבטחה כאן היא שאין היא צריכה לירא מכך.

משלג

שלג הוא ביטוי לסוג של גיהנום, שמיועד למי שפעל פחות ממה שצריך, כלומר על חוסר פעולה, יש גיהנום הרגיל למי שפעל לא נכון והוא של אש כידוע (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עוה"ב\ גיהנום\קר).

כי כל ביתה

מאחר והשקיעה בבני ביתה הרבה יותר מהמינימום .

אשת חיל

לבוש שנים

איך בגדי משי מצילים משלג ?? אלא שאם יש להם בגדי משי וזה ראייה על עודף השקעה, ודאי שיש להם מעיל חורף, עוד אומר המדרש אל תקרי שנים אלא שניים, והרמז בו שפועלת לשם פעולה כמו נתן תיתן פתוח תפתח אפילו מאה פעמים, עוד רואים מכאן שהאישה היא זו שמלבישה את הבית בחומרות והידורים, מאחר והיא חיה את הבית ומרגישה היכן כולם אוחזים ולאן וכיצד להוביל אותם, כמובן שמדובר שהיא עצמה גדלה בבית חרדי חי ורגוע כמו של פעם, ואילו גבר הוא קיצוני לשני הצדדים או מאד מתירני או מאד מחמיר (ע' לה"ק שנים, ע' שסושרשים כפולים).

מרבדים

עושה לבני ביתה, דואגת שימשיכו בדרך השם

(אשה\עוה"ב).

עשתה לה

והרוויחה לעצמה, שנחשב התוצאות על שמה .

שש וארגמן

לבוש כה"ג שעתיד לצאת ממנה (ע' קונטרס תורה ועבודת השם מעשי אבות\שרה וכה"ג).

לבושה

בזכות שטרחה בילדים ומצאצאיה יצא כהן גדול, אשר ילבש בגדי שש וארגמן ולא היא עצמה, נחשב כאילו זה לבושה .

נודע בשערים

התפרסם בזכותה (ע' קונטרס מעמד האשה\אשתו של...ע' שסוואיש ואשה\מיזוג או פשרה).

בעלה

כשחיים בשלום (ע' מעמד האשה\בעלי או אישי, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\קניין\אשה).

בשבתו עם

בחיבור גמור (ע' לה"ק\עם).

זקני ארץ

תלמידי חכמים .

סדין

בד שממנו גוזרים ותופרים בגד, זוהי אמו של שמשון שהייתה טווה ומוכרת ומגדלת את בנה, ולבסוף נכשל ולא העמיד ממנו לא מלך

אשת חיל

ולא כהן גדול וכו' חורבן גמור (חז"ל לא אמרו את זה על כל אחד למרות שרוב עם ישראל לא העמיד, אלא שהוא היה ראוי לגדולה), וזהו ותמכור (ע' לה"ק\סדין, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\מדות\מעשה אבות\שמשון_אמו).

עשתה

תכננה שיהיה לבני ביתה, והראיה מכך שהמלה סדין קודמת לעשתה משמע שהעיקר היה עשיית הסדין ולא המכירה א"כ הייתה כוונתה לביתה רק שלבסוף נאלצה למכרו.

ותמכור

כאן עוברים לקטע שמתאר אותה איך היא מתפקדת הגם שירדה מנכסיה, הרי קודם מתואר שהיו לה גם את נערותיה, ואילו כאן מוכרת סדין שיעדה לביתה .

וחגור נתנה לכנעני

כאן הכוונה לארנק כסף, ובא לתאר את מצבה העגום שכבר לא נשארה לה פרוטה לפורטה ונתנה גם את הארנק הריק לסוחר, עוד מרמז שלא רוצה להשתמש במאזני המרמה של כנען (שהוא מעמיד פני נכנע לפני הקונה כדי למשכו לקנות) ולכן משאירה את הסחר הזה לכנעני, פירוש נוסף הוא חגור כפשוטו שמסמל ביגוד לשימוש זמני כלומר במקרה שלנו עומד למכירה ממילא ולכן נתנה לכנעני שימכור בשבילה שהרי לא נאמר מכרה לכנעני, כלומר חלק זה בה לבטא את גודל צערה שהרי היא סוחרת בחגורים ממילא, אז לפחות שיישאר לה הסדין שרצתה לעצמה וגם זה לא כנ"ל (וע' לה"ק\כנען, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\מדות\כניעה).

עז

מציין את כח ההתגברות על קשיים לאורך זמן כמו עז המדלגת על צוקי ההרים למען עצמה וילדיה (ע' לה"ק\עז).

והדר לבושה

הלבוש שלה קורן מכבודה שפורץ החוצה, ידוע שמי שהיא עזה אזי אין לה הדר א"כ בהכרח שעז הוא לבוש זמני והדר הוא הקבוע ולא מבואר כאן מתי פשטה אותו כדי ללבושו שוב, אלא צריך לומר שכאשר לובשת עז באופן זמני מסתלק ההדר באופן זמני וכאשר מסתיים ההכרח ופושטת את העז נחשב כאילו לובשת את ההדר (ע' לה"ק\הדר).

אשת חיל

ותשחק

תשמח שמחה של שלימות משום שמרגישה כבר בעוה"ז בחינה של שלימות, גם זה מתאר את גדלותה של אמו של משון שלמרות שנכזבה תוחלת חייה כדלעיל, שמחה על ההשקעה שלה כבר בעולם הזה (ע' לה"ק\שחוק).

ליום אחרון

מדוע לא כתוב ביום אחרון או אחרי יום אחרון שאז סו"ס תשמח אלא שאם תפעל לפי המתכון המוצע באשת חיל אז תשמח שמחה של גאולה כבר בגלות, לקראת יום אחרון מאחר ורואה את שכרה לעתיד לבא, וליתר דיוק שמחה כבר בפעולה כעת שיודעת שזה תפקידה וממילא שכרה ללא קשר לתוצאות (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עוה"ב בעוה"ז, ע' שם\עוה"ב\סימן, ע' קונטרס שבת ומועד\שבת\מעין עוה"ב).

פיה

מתוך שנאמר בחכמה משמע שפתחה לדיבור להלן (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\פה, ע' שם\שם\שם\דיבור).

פתחה

לא כתוב נפתח מאליו או כאוטומט תגובתי אלא פתחה משמע פעולה רצונית (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\פה\דיבור\מילתא בסלע).

בחכמה

מאחר ופתחה באופן רצוני אזי ברור שמשתמשת בחכמה לצורך הדיבור, לדעת מתי לפתוח ואיך, ומתי לסגור וכד'.

ותורת חסד

אצל אשת חיל כל מטרת הדיבור הוא להטבה גמורה – מכוונת, מרחמת, משתתפת ועוד.

על לשונה

הלשון היא כלי הבחירה ומראה שדיבורה הוא בחירי ולא אימפולסיבי (ע' לה"ק\לשון, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת האדם\פה\דיבור\לה"ר).

צופיה

לשון הבטה למרחוק, שמביטה כעת בהנהגות ילדיה כדי לכוון אותם אל עתיד טוב יותר.

הליכות

דרכי ההתקדמות של

אשת חיל

בני ביתה, ע"פ חינוכם הנוכחי ואופיו המיוחד של כל אחד.	ביתה
מבטא תמיד צרכים בסיסיים ודורש מאמץ להשגתו (ע' לה"ק לחם).	ולחם
ממילא אם הוא מגיע ע"י עצלות אזי . . . (ע' לה"ק לחם, ע' קונטרס תורה ועבודת השם תורה\יששכר חמור וגו').	עצלות
שאין זה מזין אותה משום שלא פעלה כנדרש וממילא התוצאות בהתאם, זה לא כולל רצון לפעול כשלא יכולה שאז זה נחשב לה כעשייה (כנ"ל בזממה שדה).	לא תאכל
כאן מובא תואר לבניה בפעל בצורת עבר משמע שזה כמו עבר תמידי כלומר שהרי תמיד קמו אחרי נפילה, בבחינת שבע ייפול צדיק וקם, פשוט שאם לא נפלו אין ראייה לטבעם שהרי יתכן שנמשכים כעת עם הזרם אבל לבם בל עמם [כנראה מתוך שלא כתוב קמים שאז היה משמע שכל הזמן נופלים ובעי קימה, וזה לא שבח !] (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עובד השם\נושרים).	קמו
שניכר שהם בניה שחינכה (ע' קונטרס חינוך, ע' קונטרס מעמד האשה\שבועות).	בניה
וזה האישור שהיא חניכה כיאות שקמים מנפילה, ויאשרוה הוא מלשון אישור ולא שמחה, כיף וכד' אמנם בד"כ מביא לזה (ע' לה"ק אושר).	ויאשרוה
שחיה עמו בשלום, ובזכותה נודע בשערים כדלעיל (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\קומת אדם\קניין\אשה).	בעלה
ממילא מספר בשבחה שהרי זה שבחו שזכה במקח טוב ובזכותו התקדם בחיים .	ויהללה
כל אשה נוטה לחסד באופן טבעי שהרי נבראה לשמש את האדם ולהטיב עמו .	רבות
יהודיות (ע' אהבה\בין ישראל לעמים, ע' תורה\סדר העולם).	בנות
כדבר נוסף אבל לא הפכו את זה למהותן כאשת החיל .	עשו חיל

אשת חיל

ואת עלית

כאן משווים אשת חיל אחת לרבות בנות, והרי אי אפשר להשוות שני גדלים שונים אלא שעל כורחך בא הפסוק לערוך השוואה של איכות בין שתי הקבוצות ולכן הכמות לא משנה כלל (ע' לה"קוהשוואה איכותית).

על כלנה

ממילא מאחר ואיכות פעולתה שונה, ועוד אומרים חז"ל שככל שהם פועלות יותר אזי גם היא מתגדלת יותר תמיד מעליהם ככל שהן עולות.

שקר החן

החן נמצא תמיד בעיני הזולת ויכול להיות שקרי, באופן שאחד נותן לשני מתנת חנם ועי"כ מוצא חן בעיניו אמנם אין זה משום מידותיו הטובות של הנותן, אמנם לא שייך שיהיה הבל שהרי הוא קיים בעיני השני (ע' לה"קוהחן, ע' קונטרס תורה ועבודת השם מדות\שקר, ע' קונטרס שבת ומועד\חנוכה\יון).

והבל היופי

יופי הוא אמיתי אמנם הוא הבל משום שהוא חיצוני ללא אחיזה בפנימיות ויופי אמיתי הוא כשיש תיאום והשלמה בין החיצונית לפנימיות, שאל"כ זה כמו שנאמר נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם שלא זו בלבד שהיופי לא מוסיף לה עוד הוא מגרע כמו שנזם זהב באף חזיר מוסיף לכיעורו משום הניגוד בין פנימיותו לחיצוניותו (ע' לה"קויופי, ע' קונטרס מעמד האשה\צניעות, ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עולם הבל היופי).

כפשוטו (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עובד השם).

אשה ידאת ה'

היא תתהלל

בחן ויופי משום שאצלה יש התאמה ושלמות פנימית וחיצונית ולכן תהי נושאת חן בעיני כל רואיה, וממילא גם נחשבת ליפה שבכולן שהרי אסתר נלקחה במקום ושתי שהייתה א' מארבעת הנשים היפות בתבל אחרי חוה, והראיה שנאמר אשה רק בחלק השני [שאם היה נאמר גם בראשון אזי משמע שיש אשה כזו ויש כזו, וכעת משמע שאין חילוק במה מתהללות], ועוד שמודגש היא תתהלל [דהיינו היא כן תתהלל בזה] (ע' קונטרס תורה ועבודת השם\עולם\גאולה, ע' קונטרס שבת ומועד\פורים\מגילת אסתר\ותהי הדסה וגו').

אשת חיל

תנו לה

בסופו של דבר מגיע לה שכר פעולתה על כל הנ"ל.

מפרי ידיה

שהרי כל הפירות שלה, כמו שאמרנו במרבדים עשתה לה ועוד (ע')
קונטרס תורה ועבודת השם ומדות מעשה אבות ויזכר ומרע"ה).

ויהללוה

מאחר וקיימה המזמור זוכה שיהללוה.

בשערים

שער בחז"ל הוא כינוי לבית דין ואו מקום ישיבת זקני העיר
וחכמיה, כמו שנאמר אל כל באי שער עירו עוד רבים כאלה.

מעשיה

כביכול תוצאות ההשקעה כבר פועלות לבד כשרואים את הבעל
והילדים מוצלחים ומצליחים ורואים שזה בזכות האשה למרות
שלא רואים אותה בחוץ, כפי שנאמר להבדיל על הקב"ה ושמך
קדוש שאין הקב"ה ניכר אלא מתוך מעשיו, כמו כן כאן כלפי רוב
העולם וכן אחרי פטירתה אין היא ניכרת אלא מתוך מעשיה.